

Έπι κοινωνία έν τύπω

Σύλλογος Φίλων Περιθαλλομένων Νοσοκομείου "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Ο καθένας πιστεύει ό,τι καταλαβαίνει

Ο Εμπεδοκλής είπε για τον άνθρωπο: «Ο καθένας πιστεύει ό,τι καταλαβαίνει». Αυτό αποτελεί μια μεγάλη αλήθεια που ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό για τα δεινά της ανθρωπότητας.

Αντιλαμβανόμενοι το περιβάλλον με τις πέντε αισθήσεις μας θεωρούμε σαν πραγματικότητα αυτά που υποπίπτουν στην αντίληψή μας.

Η φιλοσοφία, η θρησκεία και η επιστήμη μας δηλώνουν ότι οι αισθήσεις μας αντιλαμβάνονται ένα πολύ μικρό μέρος του σύμπαντος που μας περιβάλλει και αυτού που πραγματικά υπάρχει «εν οίδα ότι ουδέν οίδα».

Παρόλα αυτά εμείς επιμένουμε να αρνούμαστε πεισματικά ό,τι δεν καταλαβαίνουμε, με αποτέλεσμα να κυριαρχεί η διαίρεση μεταξύ των ανθρώπων, γιατί ο καθένας μας βλέπει τα πράγματα από τη δική του σκοπιά και απορεί, δυσανασχετεί ή πολεμά ιδέες με τις οποίες δεν συμφωνεί.

Η πεποίθηση για την ύπαρξη μιας, αναπόδεικτης με τη λογική ιδέας, ονομάζεται πίστη.

Πίστη είναι η βεβαιότητα για την αλήθεια ενός ισχυρισμού χωρίς να μπορούμε να τον δικαιολογήσουμε.

Η πίστη είναι ικανότητα του ανθρωπίνου πνεύματος να αντιλαμβάνεται την ύπαρξη μιας αληθινάς πέρα από τη λογική και τις αισθήσεις του. Είναι η δυνατότητα επικοινωνίας με θέματα και καταστάσεις πέρα από το στενό φάσμα της ανιληπτικότητας του. Είναι βίωμα.

Όταν η πίστη συνδυάζεται με αγνότητα, φωτισμό και διεύρυνση της συνειδήσεώς μας, έχει σαν αποτέλεσμα την ηθική και πνευματική μας ανύψωση ("η πίστις σου σέσωκε σε") που βοηθά και τους άλλους, με το παράδειγμά μας, να προβληματιστούν και να αναζητήσουν τη δική τους αλήθεια.

Αν όμως η πίστη συνδυάζεται με την προσπάθεια επιβολής και εξαναγκασμού των άλλων να δεχτούν αυτό που εμείς πιστεύουμε λέγεται φανατισμός και έχει ολέθρια αποτελέσματα (διωγμοί, ιερά εξέταση, θρησκευτικοί πόλεμοι...).

Είτε πιστεύουμε αυτά που γνωρίζουμε είτε πιστεύουμε αυτά που δεν γνωρίζουμε, σημασία έχει να κατανοήσουμε και να αποδεχτούμε το πόσο μικροσκοπικοί και αδύναμοι είμαστε μέσα στο άπειρο και αχανές σύμπαν και ο μόνος τρόπος πνευματικής μας επιβίωσης είναι η αμοιβαία συνεργασία με τους ομοίους μας, με αγάπη, σεμνότητα, σεβασμό, ομόνοια και ταπεινοφροσύνη.

Πέτρος Γαρζώνης
Σχέδιο: Ρένα Καραλέκα

Η αξεπέραστη γοητεία των ευγενικών ανθρώπων

Αν με ρωτήσεις τι μου λείπει περισσότερο απ' τις ανθρωπίνες σχέσεις, θα σου απαντήσω η ευγένεια. Και δεν είμαι η μόνη, νομίζω. Δεν ξέρω αν έχουμε χάσει λίγο την μπάλα και την ανθρωπιά μας με τις νέες τεχνολογίες και τα συναφή, δεν ξέρω αν η υπερβολική αστικοποίηση έφερε την απομόνωση κι εν τέλει τη συμπεριφορά της χάβρας, δεν ξέρω αν η απογοήτευση της κοινωνικοπολιτικής κατάστασης κι η οικονομική δυσπραγία του καθενός μός έκανε να

χάσομε λίγο απ' την ευγένειά μας. Σε εκείνα τα απλά και καθημερινά που τις περισσότερες φορές μας χαρακτηρίζουν.

Χάθηκα πλέον το χαμόγελο απ' τους ανθρώπους, εκείνο που

χωρίς να ξέρεις τον περαστικό σου φιάχνει τη μέρα. Εκείνο που ανοίγει ο γείτονας την πόρτα του ασανσέρ κουνώντας συγκαταβατικά το κεφάλι, σου δίνει μια σακούλα που σου έπεσε απ' τα χέρια και σου χαμογελά, απλώς γιατί σε βρήκε σε κάτι.

Πού πήγε εκείνη η «καλημέρα», που πριν λίγα χρόνια την άκουγες απ' τον πρώτο τυχόντα που θα συναντούσες εκτός σπιτιού; Πού πήγε εκείνη η σίχλα, που σε κέρναγε ο περιπτεράς, όταν του έκανες σεφτέ; Το κουλούρι, που σου έδινε ο φούρναρης, γιατί σήμερα του έγιναν πολύ αφράτα!

Πού πήγε το χάδι των λέξεων στα αφτιά μας, η ομορφιά του λόγου κι η ευφορία της ψυχής μας; Πόσο καιρό έχεις να αισθανθείς όμορφα με τα λόγια κάποιου ανθρώπου; Ν' ακούσεις ένα «παρακαλώ», ένα «ευχαριστώ» ή έστω έναν πληθυντικό ευγενείας που ν' αποτελεί δείγμα σεβασμού κι ευγένειας; Πού πήγαν οι ωραίοι άνθρωποι, βρε παιδάκι μου; Ψάχνω, ψάχνω και μέσα στην οχλαγωγή τους μετράω με τη σέσουλα.

Μας έχουν λείψει οι άνθρωποι που φέρονται όμορφα στους γύρω τους. Εκείνοι που είναι όμορφοι εξωτερικά κι εσωτερικά. Εκείνοι που έχουν βαλθεί να ομορφύνουν τον κόσμο και ν' αλλάζουν την ψυχολογία, έστω κι ενός ανθρώπου. Είναι λίγοι, το έχουμε πάρει πρέφα, αλλά είναι ξεχωριστοί κι ευδιάκριτοι. Λάμπουν από μακριά, όπως ο χρυσός. Κι η λάμψη τους είναι μεταδοτική.

Οι άνθρωποι με ευγένεια χειρίζονται το λόγο με λεπτότητα. Κρατάνε τις λέξεις στα χείλη τους με διακριτικότητα, γιατί τρέμουν μην τις πληγώσουν. Κι αν μια λέξη πληγωθεί, αν τη χρησιμοποιήσεις λάθος, αν δεν την εκφέρεις όμορφα, τότε ταυτίζεται με άσχημα συναισθήματα, με αρνητισμό, θυμό και πόνο. Θέλουν χάδι οι λέξεις, όπως και τα' αφτιά μας.

Με τη λεπτότητα και τη χάρη σου συμπεριφέρονται λες κι είσαι κύριος επί των τιμών! Έτσι

αισθάνεσαι δηλαδή, μιας και σπάνια πλέον σου συμπεριφέρονται με όμορφο τρόπο. Πες μου ποια ήταν η τελευταία φορά που κάποιος σου χάρισε ένα λουλούδι; Υπήρξε κάποιος

που έγραψε για σένα ένα ποίημα; Κάποιος που σηκώθηκε για να τραβήξει την καρέκλα σου πριν καθίσεις; -Στις κυρίες πάει αυτό-. Κάποιος που σου άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου για να κατέβεις; Κάποιος που προσφέρθηκε να σε γυρίσει σπίτι γιατί ήταν αργά; Κάποιος που σε ευχαρίστησε απλώς για κάτι που του προσέφερες; Κάποιος που σου έστειλε ένα μήνυμα γιατί σε θυμήθηκε ή για να σου πει ένα «περαστικά»;

Οι ευγενείς άνθρωποι είναι υπό εξαφάνιση. Γι' αυτό κι όταν μας φέρονται όμορφα, όπως θα έπρεπε να μας φέρονται όλοι στην καθημερινότητά μας, κυριαρχεί η έκπληξη και θεωρούμε ότι ανακαλύψαμε κάποιο θησαυρό.

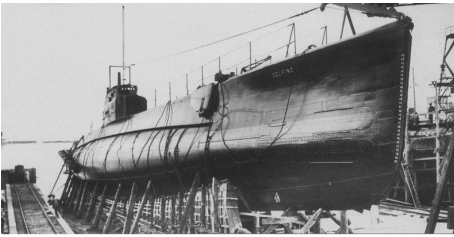
Κοιτάξτε γύρω σας κι εντοπίστε τους. Φοράνε χαμόγελο, μοιράζουν ευχές, βοηθάνε απλόχερα και σου φτιάχνουν τη μέρα με τη γλυκύτητα και τον εκλεπτυσμένο λόγο τους. Άνθρωποι με ήθος που οι τρόποι τους είναι μιας άλλης εποχής, μιας εποχής που πολλοί θα θέλαμε να έχουμε ζήσει.

Η ευγένεια ανοίγει πόρτες, κλείνει στόματα με αποστομωτικό τρόπο, αποτελεί την πιο διπλωματική απάντηση σε μια άσχημη συμπεριφορά και το κυριότερο είναι ο πιο σίγουρος τρόπος να σ' αγαπήσουν.

Να είστε ευγενείς, γιατί όπως έλεγε κι ο Πλούταρχος: «Ο ευγενής άνθρωπος δίνει αξιοπρέπεια σ' όλες τις πράξεις».

Αναστασία Νάννου
<http://wp.loveletters.gr/η-αξεπέραστη-γοητεία-των-ευγενικών-αν/>

Οι «δολοφόνοι» της Παναγίας μας, τον Αύγουστο του 1940! Παντελώς άγνωστα στοιχεία, για το ιταλικό υποβρύχιο, που σκότωσε τους αθώους Έλληνες προσκυνητές, την ημέρα της Μεγαλόχαρης !

Il sommergibile Delfino pronto al varo nel cantiere di Monfalcone.

Ίσως το πλέον «άθλιο» υποβρύχιο, όλου του Β' παγκοσμίου πολέμου. Το υποβρύχιο 'ντολφίνο' του ιταλικού βασιλικού ναυτικού, ανωτέρω στο ξεκίνημα του από τα ναυπηγεία, στα 1930...

Όλοι οι Έλληνες γνωρίζουμε, λίγο πολύ, τί έγινε κατά τη θλιβερή εκείνη ημέρα της 15ης Αυγούστου 1940, κατά τη διάρκεια του εορτασμού της Παναγίας της νήσου Τήνου. Δηλαδή, έχουμε διαβάσει και έχουμε δει κατά καιρούς σε τηλεοπτικές εκπομπές ότι ένα «άγνωστο» ιταλικό υποβρύχιο торπίλλισε με ΑΝΑΝΔΡΟ & ΥΠΟΥΛΟ τρόπο, σε μία μεγάλη θρησκευτική εορτή, το δεμένο, και όχι εν πλώ, ελαφρό εύδρομο του Ελληνικού Βασιλικού Πολεμικού Ναυτικού, την "Ελλη", που

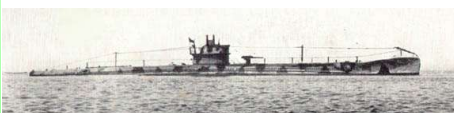

Κατά του 'Ελλη' έρηφθησαν τρεις торπίλλαι εκ τών οποίων τό έλληζεν ήλιμα σμούς της Παναγίας μας...

Ποια είναι όμως η προϊστορία και ποιες οι ΑΓΓΩΣΤΕΣ λεπτομέρειες, αυτής της ΑΝΙΕΡΗΣ & ΤΡΙΣΑΘΛΙΑΣ Ιταλικής επιθέσεως;

Ας δούμε ένα μικρό ιστορικό.

Με το βασιλικό διάταγμα της 22ας Νοεμβρίου του 1936, διορίστηκε ο De Vecchi ένας από του τέσσερις ιδρυτές του φασισμού στην Ιταλία, ως διοικητής των Νήσων του Αιγαίου, τα οποία οι Ιταλοί αποκαλούσαν «Κτήση», με πλήρεις εξουσίες πολιτικές και στρατιωτικές. Ο De Vecchi είχε χρηματίσει πρίν διοικητής της Σομαλίας και ως τον νέο διορισμό του, Υπουργός Παιδείας της Ιταλίας...

Το ιταλικό υποβρύχιο 'Ντολφίνο', ο συγνόσ & ανίερος δολοφόνος αθώων θυμάτων! (παραδόθηκε στο Ιταλικό Ναυτικό το 1931. Είχε μήκος 69,8 μέτρα, βάρος 1.142 τόνους, ήταν ντιζελοκίνητο με ισχύ 3.000Hr, έπανε ταχύτητα 15,5 κόμβων στην επιφάνεια & 8 σε βύθιση, ενώ το πλήρωμα του ήσαν 52 άνδρες, είχαν κατασκευασθεί ακόμα 3 ίδια με το ανωτέρω).

Ουσιαστικά ο Μουσολίνι προκάλεσε τον διορισμό του, διότι ενοχλούσε διαρκώς τον Ντούτσε, λόγω του εγωϊστικού και δύστροπου χαρακτήρα του. Τελικά ο De Vecchi κατέβηκε στη Ρόδο και ανέλαβε τα καθήκοντα του στις 2 Δεκεμβρίου του

1936 και αντικατέστησε τον μέχρι τότε μόνο πολιτικό διοικητή, τον Μάριο Λάγκο.

Το πραγματικό του όνομα ήταν Cesare Maria De Vecchi. Ο Μουσολίνι ήταν εξοργισμένος, διότι «οι ελληνικές θάλασσες είναι εχθρικές προς την Ιταλία, αφού σ' αυτές κυκλοφορούν αγγλικά πολεμικά με ελληνική σημαία(!), τα οποία συνοδεύουν και προστατεύουν εμπορικά και επιβατικά ελληνικά πλοία και τούτο σημαίνει ότι οι Έλληνες είναι εναντίον μας, αφού με τους Άγγλους είμαστε σε εμπόλεμη κατάσταση», επειδή η Ιταλία είναι ενταγμένη στον Άξονα Γερμανίας-Ιταλίας.

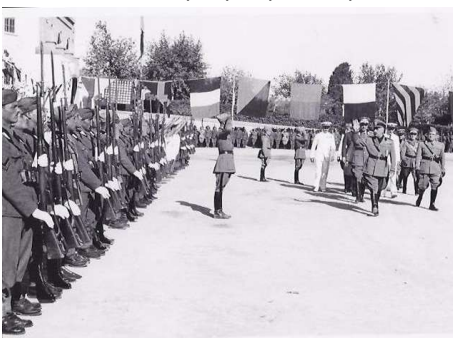

Το 'Ντολφίνο' πραγματοποίησε το 1933 επίσημη επίσκεψη στην Βάρνα της Βουλγαρίας, όπου έγιναν δεκτοί οι Ιταλοί με τιμές από την ανέκαθεν φιλοαξωνική βουλγαρική ηγεσία. Τόσο ώστε ο ίδιος ο Βασιλεύς Βόρις, στην μικρή φωτογραφία, συνάντησε τους Ιταλούς αξιωματικούς...

(Το δημοσίευμα ανήκει σε ιταλική εφημερίδα της εποχής).

Ήταν αρχές Αυγούστου του 1940. Τότε ο 'Duce' κάλεσε τον ναύαρχο Καβαγιάνι και του ζήτησε τα ιταλικά υποβρύχια από τη Λέρο να περιπολούν και να βυθίζουν τα «ύποπτα» πολεμικά και επιβατικά(!) που θεωρούνται, ότι μεταφέρουν με τα ταξίδια τους είδη, ή πολεμοφόδια, για τα αγγλικά πολεμικά από τα Δαρδανέλλια και γενικά από την Τουρκία στα ελληνικά λιμάνια και του τόνισε να γίνεται και торπιλισμός προς... εκφοβισμό!...

Σ' αυτή την ενέργεια προέβη ο Ντούτσε, διότι στο μυαλό του ήταν σχεδιασμένη ΑΡΚΕΤΟ ΚΑΙΡΟ ΠΡΙΝ η εισβολή του στην Ελλάδα.

Η φωτογραφία είναι από εορταστική στρατιωτική εκδήλωση των Ιταλών στην Ρόδο, το 1939. επιθεωρεί ο ίδιος ο Ντεβέκκι...

Ήταν 10η Αυγούστου του 1940 και στα χέρια του De Vecchi έφθασε μία άκρωσ απόρρητη επιστολή για την εκτέλεση των περιπολιών από τα ιταλικά υποβρύχια της Λέρου, αφού ο De Vecchi ήταν διορισμένος να ασκεί καθήκοντα αρχηγού των ιταλικών ενόπλων δυνάμεων και της πολιτικής διοικήσεως. Στη συνέχεια υπάρχουν δύο απόψεις:

Η μια αναφέρει ότι κάλεσε τον τότε υποπλοίαρχο Γκιουζέπε Αϊκάρντι (φανατικό και αφοσιωμένο φασίστα) στη Ρόδο, που ήταν κυβερνήτης του υποβρυχίου "Ντελφίνο", στο Καστέλλο, που ήταν το γραφείο του Ντεβέκκι, του μεταβίβασε την εντολή, και η άλλη για να δείξει την ταχεία εκτέλεση των διαταγών που λάμβανε, μετέβη ο ίδιος αεροπορικάς

στη Λέρο και επέδειξε την επιστολή στον κυβερνήτη του 'Delfino' και του τόνισε ότι σύμφωνα με τη διαταγή του Αρχηγείου του Ναυτικού οι περιπολίες πρέπει να είναι άκρωσ μυστικές...

Σύμφωνα με την αναφορά που υπέβαλε ο Γκιουζέπε Αϊκάρντι αναφέρει: «Στις 14 Αυγούστου 1940 ξεκίνησα από τη Λέρο στις 8:30 το πρωί. Την επόμενη, 15 Αυγούστου στις 4:30, έφθασα κοντά στο λιμάνι της Τήνου. Καταδύθηκα και προχώρω σε βάθος περισκοπίου και έφθασα περίπου 3½ μιλια έξω από το λιμάνι της Τήνου.

Βλέπω να βγαίνει ένα πλοίο από το λιμάνι και αμέσως στρίβει προς βορρά και ατέφυγε την επίθεσή μου. Προχώρω και φθάνω στο στόμιο του λιμανιού.

Βλέπω δύο μεγάλα πλοία. Το ένα ήταν φορτηγό και το άλλο μου φαίνεται ως μικτό. Κανένα απ' αυτά στα πλευρά του δεν είχε ελληνική σημαία...

Όμως καθώς ετοιμαζόμουν να πάρω την κατάλληλη θέση για τον торπιλισμό, βλέπω ένα πολεμικό που με μικρή ταχύτητα κατευθύνεται στο λιμάνι. Επειδή η πορεία του 'φερνε και επάνω μου, καταδύθηκα στα 40 μέτρα και άρχισα να το παρακολουθώ από τα υδρόφωνα.

Ο θόρυβος από τις έλικες σταμάτησε και ανεβαίνω σε βάθος περισκοπίου και τότε βλέπω το πολεμικό 'Ελλη' και αποφασίζω να κτυπήσω πρώτα το πολεμικό και ύστερα τα άλλα δύο!

Στην απόφαση αυτή προέβην, διότι για να έρθει το πολεμικό για προστασία των άλλων δύο πλοίων, τούτο σήμαινε ότι ήταν ύποπτα (!) όπως υπεδείκνυε και η απόρρητος επιστολή.

Έρριξα μία торπίλλη των 583 κιλών κατά της 'Ελλης' από απόσταση 700 μέτρων και η 'Ελλη' κτυπήθηκε μεταξύ των δύο καπνοδόχων της. Η έκρηξη της торπίλλης δεν ήταν πλήρης, αλλά το άνοιγμα ήταν ορατό και πάνω από την ίσαλη γραμμή και μαύρος καπνός άρχισε να βγαίνει. Στρίβω αριστερά με την πρύνμη προς το στόμιο του λιμανιού και ρίχνω μια торπίλλη των 583 κιλών κατά του ενός πλοίου και άλλη μια των 450 κιλών κατά του άλλου, αλλά αστόχησαν, γιατί πιθανόν να προσέκρουσαν στην πορεία τους στον βυθό.

Τόσο εγώ όσο και ο ύπαρχός μου βεβαιωθήκαμε ότι το πολεμικό επήρε κλίση. Οι τρεις торπιλλισμοί έγιναν σε χρονικό διάστημα 7 έως 10 λεπτών.

Η 'Ελλη', αν και τραυματισμένη, άρχισε να ρίχνει τρελλά (!!!) εναντίον μας και καταδύθηκα σε βάθος 70 μέτρων και απομακρύνθηκα με μεγάλη ταχύτητα. Πρέπει να 'ριξε και δυο βόμβες βυθού, διότι ακούσαμε και δύο κουφούς κρότους.

Ύστερα από λίγο ελάττωσα ταχύτητα και κατευθύνθηκα προς τη Σύρο. Κατά τις 11:30 έφθασα εμπρός στο λιμάνι, αλλά δεν είδα εκεί κανένα πλοίο και πήρα πορεία προς βορρά σε βάθος 40 μέτρων. Αναδύθηκα για να φορτίσω τις μηχανές και στις 8:30 το βράδυ έφθασα στον Κάβο Ντόρο.

Δεν είδα κανένα πλοίο. Κατά την μία μετά τα μεσάνυχτα έφθασα έξω από την Τζια και βλέπω ένα πλοίο, το οποίο φοβήθηκε και σταμάτησε. Ήταν τοπικό και έκρινα ότι για

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

Δημοσιεύεται σε συνέχειες το βιβλίο του
Ιωάννου Θ. Νάκου
ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΝΟΣ ΦΥΜΑΤΙΚΟΥ
Το βιβλίο
του Πόνου και του Έρωτα

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΝΑΚΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΟΥ (συνέχεια)

Αλλά δια να επισυμβώσι τα ανωτέρω, δια να υπάρξη ο κίνδυνος της μόλυνσεως, δέον ο φυματικός μετά του οποίου ευρισκόμεθα εις επαφήν, τακτικήν, να έχη έκδηλον την νόσησιν. Ήτοι να έχη ενεργόν φυματίωσιν.

Διά την κατηγορίαν αυτήν των ασθενών, το Κράτος έχει υποχρέωσιν να λάβη μέτρα.

Το αρμόδιον Υπουργείον δέον να επιτρέψη την λειτουργίαν φυματιολογικών κλινικών, εις άπασας τας πόλεις της Ελλάδος. Ωργανωμένως όμως προς τούτο, ως οι στοιχειώδεις κανόνες της επιστήμης υπαγορεύουσιν.

Να αναστέλλεται δε η άδεια της λειτουργίας των ξενοδοχείων εκείνων, τα όποια δέχονται φυματικούς με ενεργόν φυματίωσιν.

Τα ξενοδοχεία ταύτα και γενικώς η διάφορες αυτές πανσιόν, εις τις όποιες διαμένουν φυματικοί είναι κέντρα εις τα όποια όχι μόνον εμφωλεύει η νόσος και εναντίον της οποίας ουδέν μέτρον λαμβάνεται, αλλά και εκπορεύεται διότι οι κατοικούντες εις τα κέντρα αυτά, αποκρύπτουν, επιμελώς την νόσον των, δυστυχώς.

Εις τας κλινικάς όθεν είναι απαραίτητον να συγκέντρωση, όλος αυτός ο κόσμος των φυματικών, των εχόντων ανοικτήν την φυματίωσιν.

Σήμερον ως παρουσιάζεται η κατάσταση, που δεν καταβάλλεται προσπάθεια ώστε οι ασθενείς να συγκεντρωθώσι, εις ώρισμένα κέντρα νοσηλείας, η φυματίωσις μεταδίδεται καθ' εκάστην και ευκολώτατα, από τους περιφερόμενους εις τας πόλεις και τα χωρία φυματικούς, τους συχνάζοντας εις τας συγκεντρώσεις, τα καφενεία, τα θεάματα κλπ. Τούς ταξειδεύοντας δια των σιδηροδρόμων, δια των ατμόπλοιων, κλπ. Διότι, πάντες οι ανωτέρω, ουδέν το προφυλακτικόν μέτρον, η απολυμαντικόν λαμβάνουσιν.

Εις τα σανατόρια, τας κλινικάς, τα νοσοκομεία γενικώς, εκτός της συστηματικής θεραπείας, γίνεται και η διδασκαλία, εις τους ασθενείς όχι μόνον πώς θα προφυλάσσωνται από της επιδεινώσεως της νόσου των, αλλά και τους υγιείς, να μη μολύνωσιν.

Εις το Νταβός, εις το Λεζέν, και εις άπαντα τα σανατόρια της Ευρώπης, ουδείς φοβείται μη μολυνθή, επισκεπτόμενος, συζών, συντρώγων, μετά των φυματικών. Διότι εκεί, άπαντα διέρχονται εκ του κλιβάνου, ενώ καταλαμβάνεται από αληθή πανικόν, ο ταξειδεύων εις την Ελλάδα δια των ατμόπλοιων, όπου ουδέν μέτρον λαμβάνεται δια την τελείαν απολύμανσιν των κλινών η των κλινοσκεπασμάτων και των λοιπών σκευών.

Συγκεκριμένως, αναφέρεται, περίπτωσις κυρίας φυματικής, αιμοπτυούσης ποταμούς αιμάτων(!) μετά της οποίας υπεχρεώθη να συνταξειδεύση και συγκοιμηθή!! ετέρα κυρία. Η υγιής, επί τη θέα του αίματος, κατελήφθη από δεινήν νευρικήν κρίσιν, ώστε, ηυτομόλησεν!.. εις το διαμέρισμα των ανδρών, όπου και διενυκτέρευσε εις ένα ντιβάνι!!!

Επιβάλλεται, όθεν, δια την καταπολέμησιν της νόσου η λήψις μέτρων, σοβαρών και ουχι ημιμέτρων, μεταξύ δε των κυριωτέρων είναι και η εκδίωξις των καλογήρων εκ των μονών, δια την εγκατάστασιν, εκεί, φυματικών με ανοικτήν φυματίωσιν.

Λόγω του αδυνάτου, σχεδόν, να καταρτισθή στατιστική νοσηρότητος, οι ερευνηταί των ζητημάτων της φυματιώσεως αναγκάζονται να καταφεύγωσιν εις την στατιστικήν της θνησιμότητος και εκείθεν να εξάγωσιν συμπεράσματα, περί της εντάσεως η όχι της νόσου εις τας διάφορους χώρας.

Ούτω, η θνησιμότης εν Γερμανία, ήρχισεν αισθητώς να ελαττουται δε ήρχισεν ζωηρός ο αγων κατά της νόσου και η ίδρυσις σανατορίων.

Δέον όμως να σημειωθή ότι εκτος των ανωτέρω, ετερος σοβαρός παράγων της καταπολέμησεως της νόσου, ήτο και οι βελτιωθέντες όροι της διαβιώσεως του Γερμανικού λαού. .

Εις την 'Αγγλίαν, παρέτρήθη ότι η θνησιμότης ήρχισεν να ελαττουται, πολύ προ της ανακαλυψεως του μικροβίου, υπό του Κώχ. Έβαινε δε ελαττουμένη, προοδευτικώς, και μετά την ανακάλυψιν του μικροβίου χωρίς να ληφθώσιν τα μέτρα εκείνα τα όποια ελήφθησαν εν Γερμανία, ήτοι αγών κατά της μόλυνσεως, ίδρυσις σανατορίων κ.λ.π.

Η εν Αγγλία ελάττωσις της θνησιμότητος, απεδόθη εις το ότι τα ληφθέντα μέτρα υπό των εκάστοτε Κυβερνώντων δια την καταπολέμησιν της φυματιώσεως, αφεώρων κυρίως την βελτίωσιν της οικονομικής καταστάσεως των κατοίκων και την από πάσης απόψεως, βελτίωσιν των όρων της διαβιώσεως του Αγγλικού λαού.

Υποστηρίζεται όθεν, και εξαίρεται ότι, δια την μη, εκδήλωσιν και επέκτασιν της φυματιώσεως, συμβάλλει και ο εν καλή καταστάσει διατελών οργανισμός των κατοίκων μιάς χώρας.

Παράδειγμα, αναμφισβήτητον και απόδειξις του ανωτέρω αναφερομένου ισχυρισμού, είναι η πολεμική περιόδος.

Έκ των παρατηρήσεων των διαφόρων επισημόνων και εκ των στατιστικών των διαφόρων Κρατών, προκύπτει ότι, η εκ της φυματιώσεως θνησιμότης εις τα εμπόλεμα Κράτη, ιδιαίτέρως δε εις τα υπό αποκλεισμόν διατελέσαντα τοιαύτα, ήτο μεγίστη.

Η αύξησις της θνησιμότητος κατά τον πόλεμον, αποδίδεται εις τας δημιουργηθείσας δυσμενείς οικονομικοκοινωνικάς συνθήκας, της κακής διατροφής, έλλειψιν θερμάνσεως, υπερκοπώσεις κλπ. Συνεπεία τούτων εξησθένησεν ο οργανισμός των ανθρώπων και παρεσκευάσθη εδαφος ευνοούν την κυριαρχίαν της φυματιώσεως.

Ιωάννης Θ. Νάκος
(συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος)

Ευχαριστούμε ιδιαίτερα το TIMA Κοινωνικό Ίδρυμα που υποστηρίζει ελληνικούς μη κερδοσκοπικούς οργανισμούς που συμβάλλουν στην κοινωνική βελτίωση δίνοντας έμφαση στην τρίτη ηλικία, για τη γενναιοδωρη επιχορήγησή του προς τον Σύλλογό μας.

Ευχαριστία

Ευχαριστούμε την εταιρεία ΜΕΓΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ Α.Ε. για τα είδη που μας έστειλε μετά το Bazaar.

ΓΙΝΕ ΜΕΛΟΣ

Σύλλογος Φίλων
Περιθαλπομένων
Νοσοκομείου "Η Σωτηρία"

Νοσοκομείο Νοσημάτων

Ωράκος Αθηνών

"Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Λεωφ. Μεσογείων 152 - Αθήνα 11527

Τηλ.2107763638

FAX 2107707211

E-mail: info@sylfilon.gr

site: www.sylfilon.gr

ΔΩΡΕΕΣ

Για την οικονομική ενίσχυση του Συλλόγου μας

Ευχαριστούμε θερμά:

Την κυρία Ευθυμία Δερβίση τον κύριο Ιωάννη Δώδο και ΤΙΜΑ Κοινωνικό Ίδρυμα.

Λογαριασμός τραπέζης για κατάθεση δωρεών:

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6274-040035-006

IBAN: GR7101712740006274040035006

Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων "Σοφία Σλήμα"

Παρακαλούμε ενημερώστε μας και τηλεφωνικά

για την κατάθεσή σας, ώστε να εκδίδουμε με

λεπτομέρειες το παραστατικό είσπραξης.

Ο Ετήσιος Οικονομικός Ισολογισμός του Συλλόγου μας δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και αναρτάται στο site του Συλλόγου μας www.sylfilon.gr

Έπι κοινωνία έν τύπω

Μηνιαία εφημερίδα. Εκδίδεται σε 2.500 φύλλα

Ιδιοκτησία:

«Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων

Νοσοκομείου "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"»

Έδρα: Γ.Ν.Ν.Θ.Α. «Η ΣΩΤΗΡΙΑ»,
Μεσογείων 152, Αθήνα 11527

Εκδότης: Πέτρος Γαρζώνης.

Συντακτική Ομάδα: Γιώργος Δεδούσης, Αθηνά Δούσου, Νίκος Παΐσιος, Ματίνα Σπυράτου, Άρης Στρατάκος.

Εκτύπωση: Κωστόπουλος Γεώργιος, Σελλασίας 6, Αθήνα, Τ.Κ. 10439 Τηλ.: 2108813241

Για αυτό το τεύχος εργάστηκαν επίσης οι: Κυριακή Δημητρουλάκη, Βασίλη Καλαφάτης, Κατσιμήτρου Μπέση, Αθηνά Πέτσι και Ανδρέας Σακκάς.

Οι αρθρογράφοι φέρουν πλήρως την ευθύνη των κειμένων τους

Η εξαρχία των Εξαρχείων

«Ο σημερινός άνθρωπος ένας ένας νομάς, ένα παράσπο που κατοικεί στις μεγάλες πόλεις, άπομο ωμού ρεαλισμού, ναυάγιο μέσα στην τρικυμία της άμορφης μάζας, άνθρωπος άθρησκος, ξέμπος και στείρος».

Όσβαλντ Σπένγκλερ «Η παρακμή της Δύσης»

Εν πρώτοις να εξηγήσουμε τον τίτλο του άρθρου. Τα Εξάρχεια ήταν κάποτε αθηναϊκή συνοικία. Κτίτωρ και νουνός της ήταν κάποιος ταπεινός παντοπώλης, ονόματι Έξαρχος ο οποίος έκτισε εκεί σειρά-αλυσίδα θα λέγαμε σήμερα καταστημάτων, τα οποία βάφτισε Εξάρχεια.

Εξάρχεια είναι η αρχή και το αξίωμα του Εξάρχου. Αυτός έχει υπό την δικαιοδοσία του μια εδαφική περιοχή. Γνωστή στην ιστορία μας είναι η βουλγαρική εξαρχία, που ιδρύθηκε το 1870 με σουλτανικό φερμάνι, πονήρεμα των κομιτατζήδων, με σκοπό, εν ευθέτω χρόνω, την κατάληψη της Μακεδονίας και τον διά πυρός και σιδήρου εκβουλαρισμό της.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και σήμερα με τα Εξάρχεια, που δεν είναι πια συνοικία της Αθήνας, αλλά μια ιδιότυπη εξαρχία, η οποία υπάγεται στην απόλυτη δικαιοδοσία δεκάδων εξαρχών-εξαλλων νεαρών.

Οι δε νεαροί αυτοί εξαρχοί και άρχοντες της εξαρχίας των Εξαρχείων κατά καιρούς λαμβάνουν ποικίλες ονομασίες, όπως: «γγνωστοί-άγνωστοι», «μπαχαλάκηδες», «κουκουλοφόροι ή κουκουλοφώροι», «αναρχικοί», «ανένταχτοι», «αριστεριστές», «ανάρτες των πόλεων». Τα λημέρια τους, όπου κρύβουν τα φυσέκια και τα μαπαρούτοβόλα τους-τις βόμβες μολότωφ- τα έχουν μες στο πανεπιστήμιο, το πάλαι ποτέ Καποδιστριακό. Και καλό θα ήταν, για να μην μαγαρίζουμε το σεπτό όνομα του πρώτου και μοναδικού κυβερνήτη του Γένους ή των εθνικών ευεργετών από το Μέτσοβο, να καταργηθεί ο τίτλος και να μετονομαστεί σε σκέτο «άσυλο». Να ρωτάς τον νεαρό φοιτητή που σπουδάζεις και να απαντά στο άσυλο της Νομικής ή της Φιλοσοφικής. Θα εκμηθεί η πράξη αυτή κι από το «ρωμαλέο φοιτητικό κίνημα» που μνημόνευσε ο... μελιχλιός, κατά τον αρχιεπίσκοπο, υπουργός παιδείας.

Το θέμα μας όμως είναι άλλο. Ο Γκαίτε έγραφε ότι η εφηβική ηλικία είναι η ηλικία από την οποία εξαρτάται η τύχη οποιουδήποτε έθνους. Και ο Ντοστογιέφσκι θεωρούσε κάθε γενιά στην ιστορία ενός λαού μια εικόνα της νεολαίας του. Διαρρηγνύουμε τα ιμάτιά μας για την συμπεριφορά των νέων της εποχής μας. Όταν δικαίως καταδικάζουμε αυτή την συμπεριφορά, διαπράττουμε ταυτόχρονα ένα βαρύ αδίκημα κατά της αλήθειας. Γιατί περιγράφουμε ένα αντικοινωνικό γεγονός εξαιρώντας από αυτό, εκείνο που δεν πρέπει να εξαιρούμε: την ηθική αυτουργία.

Τα παιδιά μας είναι παιδιά της εποχής μας. Η εποχή μας είναι δική μας κατάκτηση, δική μας ευθύνη, δική μας λογοδοσία, δική μας αλαζονεία και, κυρίως, δική μας «παιδεία». Ποια «παιδεία» προσφέρουμε στα παιδιά μας, όχι μόνο σαν σχολεία, αλλά κυρίως σαν κοινωνικό μοντέλο. Μήπως θερίζουμε σήμερα, ό,τι σπείραμε χτες; Ποιος τροφοδοτεί τα Εξάρχεια; Ποιος «διδάσκει» στα παιδιά, από την πρώτη μέρα που θυμούνται τον κόσμο ότι ο σκοπός ανιάζει τα μέσα; Ποιος τα εφοδιάζει, εξ απαλών ονύχων, με τα παντοειδή ηλεκτρονικά αποβλακωτικά; Ποιος τα εθίζει στην καταναλωτική μανία και τον πηθηκισμό; Ποιος έδιωξε τον φόβο του Θεού και το έλεον του ανθρώπου από το σχολείο, την οικογένεια και την κοινωνία; Ποιος ανέχεται τις καταλήψεις σχολικών κτιρίων από 12χρονους μαθητές; Ποιος επιτρέπει την αποαθωποίησή τους μέσω των τηλεοπτικών αναθυμιάσεων, όλα αυτά τα λύματα που ονομάζονται παιχνίδια και καλλιεργούν τον κανιβαλισμό; Ποιος άφησε μια δράκα εθνομηδενιστών να πειραματίζονται στα σχολεία μας, ποινικοποιώντας τα τιμαλφή μας, πίστη, γλώσσα και παράδοση, που στάθηκαν τα προσανάμματα που φώτισαν την οικουμένη; Ποιος τους δίδαξε ότι, όπως λέει ο Καλιόρης στο «εξ επαφής», «ο υστερών σε κακοποιό ευρεσιτεχνία νιώθει ότι

κοροϊδοπιάνεται και αυτοαδικείται μ'ένα λόγο το κλίμα σκυβαλοκρατίας και σαλταδορισμού, που η λαϊκή θυμοσοφία συνόψισε ευθύβολα στο απόφθεγμα: «τα λίγα βγαίνουν με κόπο, τα πολλά με κόλλη»; Ποιος αφήνει να κυκλοφορούν σχολικά βιβλία-πανέρια με οχλίες ή να συνεχίζονται οι «παρδαλές» παρελάσεις στις σχολικές αίθουσες;

Επαναλαμβάνω: Ποιος τα προετοίμασε ή τα ανέχτηκε όλα αυτά; Μα εμείς. «Καταγγέλοντας συνεπώς τους νέους που εκπαιδεύσαμε, είναι σαν να καταδικάζουμε το αντίγραφο, αθλώνοντας το πρωτότυπο. Είναι θράσος να εκπορίσει να κατακρίνουμε προϊόντα της δικής μας μαγειρικής συνταγής. Η «κουζίνα» μας... μας οδήγησε στα Εξάρχεια. Τα παιδιά των Εξαρχείων δεν είναι υποχρεωτικά «κακά παιδιά». Είναι απλώς τα πιο ιδανικά θύματα της «παιδείας» μας. Μιας παιδείας μίσους, βίας, ανταγωνισμού, μιας παιδείας μονοσήμαντων διεκδικήσεων, δικαιωμάτων και αυτολατρείας. (Τ. Λιγνάδης, Καταρρέω, σελ. 35, εκδ. Ακρίτας).

Τι σκεφτόμαστε όλοι μας τώρα για να «πολεμήσουμε» την εξαρχία των Εξαρχείων; Να γίνει ένα... ντου και να τους σπάσουμε στο ξύλο. Λαμπρή ιδέα!! Ο Δεκέμβριος του 2008 με τον φόντο του άτυχου νεαρού Γρηγορόπουλου, θα φαντάζει με φασαρία σχολικού αυλόγυρου. Τίποτε δεν καταλάβαμε ούτε καν μετανιώνουμε για την ηθική μας αυτουργία. «Το μεταβουλεύεσθαι Επιμηθέως

έργον ου Προμηθέως» έλεγε ο Λουκιανός. Προμηθεϊκή και προληπτική πρέπει να είναι η στάση μας, αν συνειδητοποιούμε στο χάλι που βρισκόμαστε.

Τι να πω, δεν ξέρω. Ο ασκός του Αιόλου είναι ανοιχτός εδώ και δεκαετίες και την πατρίδα μας την δέρνει «υδρολάιλαμ ταλανταίος». Θέλει δουλειά πολλή και πρώτα από τον επιμηθεϊκό εαυτό μας να ξεκινήσουμε. Μου έρχονται συνέχεια στο νου κάποιοι στίχοι του Κ. Ουράνη από το ποίημά του «πάψετε πια»:

«Πάψετε πια να εκπέμπετε το σήμα του κινδύνου τους γόους της υστερικής σειρήνας σταματήστε κι αφήστε το πηδάλιο στις τρικυμίες τα χέρια: το πιο φρικτό ναυάγιο θα ήταν να σωθούμε».

Δεν χάνουμε την ελπίδα μας. Όχι. Ας πιάσουμε το νήμα από την αρχή. Να ξαναγίνουμε πάλι δάσκαλοι των παιδιών μας, εμείς και όχι το γελοίο κράτος και να διδάσουμε στα παιδιά μας τι θα πει Άνθρωπος με κεφαλαίο το άλφα, όπως γράφει ο Τ. Λιγνάδης:

«Άνθρωπος θα πει μια πληγή από λόγχη, δύο καρφιά στις παλάμες, ένα Γολγοθάς στο πνεύμα και στο κορμί, ένας σταυρός που λάμπει στην καρδιά σαν μαρτύριο και μαρτυρία της Αγάπης. Αυτός που είναι η μόνη αγάπη η εξόριστη, η κυνηγημένη στους δρόμους, η λιθοβολημένη, που κυκλοφορεί μέσα στις αρτηρίες μας, μέσα στον αίμα μας, που τελετουργεί τα πάθη μας και την αναστάσή μας: ο Χριστός».

Δημήτρης Νασιός
Δάσκαλος-Κιρκίς

Εμφύλιος – Συμφιλίωση

Αγαπητή και φιλόξενη «Επικοινωνία Εν Τύπω», με αφορμή το «Δελτίο Τύπου Τελετής Τιμής και Μνήμης της 28ης Μαΐου 2017», (φύλλο 136ο - Ιούλιος 2017), θα ήθελα να καταθέσω κάποιες σκέψεις μου, αναφορικά με τον τόσο τραγικό, για την πατρίδα μας, εμφύλιο και τις συνέπειές του.

Αυτό το διάστημα κατά τύχη διαβάζω βιβλία σχετικά με τον Εμφύλιο και δεν σου κρύβω πως η καρδιά μου όπως και κάθε καλόπιστο αναγνώστη, θλίβεται «έως θανάτου» για τα ανεπίτιστα εγκλήματα που διεπράχθησαν και το άδικο αίμα που χύθηκε και από τις δύο πλευρές.

Σέβομαι και τιμώ το ίδιο, τη μνήμη των αναφερόμενων, στο ανωτέρω Δελτίο Τύπου, νεαρών νεκρών (ηλικίας από 19 έως 22 ετών), όπως και των 72 παιδιών και εφήβων (ηλικίας από 8 έως 20 ετών) που σφαγιάστηκαν στην Πηγάδα του Μελιγαλά και τα γύρω χωριά. (Η καταμέτρηση δική μου, από τις εντοχιτισμένες πλάκες των άνω των 1000 νεκρών του Μελιγαλά).

Σκοπός των γραφομένων μου δεν είναι να ξύσω τις πληγές του Εμφυλίου, οι οποίες θα έπρεπε να είχαν επουλωθεί από καιρό, όταν έγιναν προσπάθειες να ξεχαστούν τα πάντα, να παύσουν τα μίσχη και να επέλθει η πολυπόθητη ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ.

Όσοι το επιχείρησαν ή βρήκαν τον θάνατο ή αγνοήθηκαν.

Το «Μνημείο της Συμφιλίωσης», στην πλατεία Κλαυθμώνος, στέκεται εκεί βουβό και περιφρονημένο χωρίς κάποια τελετή όπου να συμμετέχουν όλοι οι Έλληνες – χωρίς ένα δάφνιο στεφάνι, στη Μνήμη όλων των Νεκρών της Αντίστασης και του Εμφυλίου. Τι, κρίμα!!!

Τελειώνοντας, θα ήθελα να αναφερθώ αφενός στην ανοικτή επιστολή προς τον Μίκη Θεοδωράκη, του καταδικασθέντος εις θάνατον στη δίκη του Ν. Μπελογιάννη, Τάκη Λαζαρίδη, όπως περιλαμβάνεται στο βιβλίο του,

«ΕΥΤΥΧΩΣ ΗΤΤΗΘΗΚΑΜΕ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ...»

Μεταξύ άλλων του καταλογίζει ότι στη γιορτή Μνήμης στη Μακρόνησο έπρεπε να ζητήσει να πάνε και αντιπρόσωποι της άλλης πλευράς, στο όνομα της ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗΣ... όπως και το ίδιο και για την άλλη πλευρά στη γιορτή στο Γράμμο και το Βίτσι. Και από κοινού να καταθέτουν ένα δάφνιο στεφάνι στα εκεί Ηρώα.

Το δεύτερο στο οποίο θα ήθελα να αναφερθώ είναι το τραγούδι – ποίημα του ποιητή της «Αμοργούς» Νίκου Γκάτσου, με τίτλο «Η Χοντρομπαλού» (το έχει μελοποιήσει ο Σταύρος Ξαρχάκος) στους στίχους, του οποίου, ξετυλίγεται η ανά τους αιώνες πορεία της πολύπαθης πατρίδας μας.

Λόγω του μάρκους του ποιήματος παραθέτουμε τους τελευταίους στίχους του:

«...Είδα, τα ίδια μου παιδιά
να δίνουν σε άλλους τα κλειδιά
και με χιλιάδες ψέματα
με προδοσίες κι αίματα
να μου σπαράζουν την καρδιά.
Γι' αυτό μια νύχτα σκοτεινή
θα ανέβω στην Καισαριανή
με κουρασμένα βήματα
να κλάψω για τα θύματα
στ' αραχνιασμένα μνήματα.
Κι εκεί ψηλά στον Υμηττό
αντίκρι στο Λυκαβηττό,
μικρό κεράκι θα κρατώ
να φέγγει χρόνους εκατό.»

Καθήκον μας, λοιπόν επιτακτικό, είναι όλοι μας να διατηρήσουμε αυτό το «κεράκι» στη μνήμη όλων των νεκρών της Αντίστασης και του Εμφυλίου αναμμένο, για να μας φέγγει τον ΔΡΟΜΟ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΛΥΠΟΘΗΤΗ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ.

Δημήτριος Ματσούκας

Και να που ήρθε ο καιρός να εκτιμήσεις τα αυτονόητα...

Συναντώ συχνά ανθρώπους που παραπονιούνται ότι είναι κορασμένοι και όταν παίρνουν την απάντηση ότι κουράζονται από αυτά που δεν κάνουν και όχι από αυτά που κάνουν, η ερώτηση που ακολουθεί είναι σχεδόν πάντα η ίδια... «Τι εννοείτε;»

Πόσο τελικά ζούμε το σήμερα και χαιρόμαστε αυτό που κάνουμε; Έχει γίνει πλέον καθημερινότητά μας να μπαίνουμε είτε σε κατάσταση αναμονής περιμένοντας το αύριο για να ζήσουμε, κάνοντας υπομονή να έρθει το Σαββατοκύριακο, τα Χριστούγεννα ή το καλοκαίρι, είτε σε κατάσταση αναπόλησης και νοσταλγίας για το χτες. Χωρίς να καταλαβαίνουμε ότι αφήνουμε την πραγματική ζωή για μερικές παρενθέσεις.

Και πώς λοιπόν να ζήσω το σήμερα; Τι να κάνω για να μη χάνω τη ζωή;

Μήπως για αρχή να ξεκινήσεις να εκτιμάς τα αυτονόητα...;

Εκτίμησε αυτόν που δε βιάζεται να βάλει ταμπέλες και να καταδικάσει. Που δε θα κορνάρει βρίζοντας τον μπροστινό που αργεί να ξεκινήσει στο φανάρι, που δε βιάζεται να πει τρελό τον άνθρωπο που μιλάει μόνος του, που δε χαρακτηρίζει άγριο και επικίνδυνο τον αλλοδαπό που βρέθηκε μόνος σε μια αφιλόξενη χώρα. Εκτίμησε εκείνον που δε χρειάζεται να του συμβεί για να καταλάβει, εκείνον που επιτρέπει στον άλλο να κάνει λάθος, όχι γιατί «όλοι κάνουμε», αλλά γιατί κάποιες φορές μπορεί αυτό το λάθος εκείνη τη στιγμή να φαντάζει η μόνη επιλογή.

Εκτίμησε τα ζευγάρια που όταν έξω ο ήλιος λάμπει, δεν στοιβάζουν τα παιδιά τους μέσα σε ανθυγιεινά εμπορικά κέντρα. Που δεν στρουθοκαμηλίζουν ότι περάσανε μαζί τον χρόνο τους, μη θέλοντας να παραδεχτούν ότι βαριούνται ο ένας τον άλλο και ακόμα πιο πολύ τον εαυτό τους. Εκτίμησε τους συντρόφους που θέλουν να καταλάβουν τον άλλον, για ποιο λόγο θυμώνει, για ποιο λόγο γκρινιάζει, για ποιο λόγο σιωπά, και όχι απλά να υπομένουν μέχρι να σταματήσει. Χωρίς να καταλαβαίνουν ότι ακριβώς εκεί τελειώνει ο έρωτας, όταν πας να αντέξεις και όχι να καταλάβεις.

Εκτίμησε τους ανθρώπους με τις άσπρες μπλούζες που σώζουν σώματα και ψυχές με την ίδια ταπεινότητα που ο κηπουρός θα φροντίσει τον άρρωστο σπόρο. Εκτίμησε μια απλή βόλτα στο σκοτάδι αναζητώντας τα πρώτα πεσμένα φύλλα, με ζεστή την παλάμη του στα χέρια σου, χωρίς να χρειάζεσαι την τυποποιημένη, φιασιδωμένη, εύκολη εικόνα μέσα σ' ένα μπαρ με αλκοόλ, μακιγιάζ και πολύκοσμη μοναξιά.

Εκτίμησε εκείνον που στη φροντίδα βάζει τρυφερότητα. Που θα ρωτήσει πώς είσαι

σήμερα και θα περιμένει ν' ακούσει την απάντηση. Που δεν εκτελεί διεκπεραιωτικά. Εκτίμησε τη δημιουργικότητα της μητέρας που σκέφτεται «τι να τους φτιάξω σήμερα;» και θέλει να 'ναι υγιεινό αλλά και νόστιμο. Εκτίμησε τον σύντροφο που ξέρεi να είναι ερωτικός ακόμα και στην ασχήμια της αρρώστιας. Γιατί φροντίδα χωρίς τρυφερότητα είναι φυλακή.

Εκτίμησε τον καινούργιο συνάδελφο που θα χαμογελάσει και δε θα φοβηθεί αν κινδυνεύει με την παρουσία σου. Που δε θα πέσει στην παγίδα να κατηγορήσει, γιατί του είναι πιο εύκολο να υποβιβάσει, από το να γίνει ο ίδιος καλύτερος.

Εκτίμησε τη συνέπεια. Εκείνον που θα πει «θέλω» όταν θέλει, «σ' αγαπώ» όταν αγαπάει και «είμαι εδώ» όταν είναι.

Εκτίμησε εκείνον που ξέρεi να εκτιμάει. Εκείνον που σέβεται. Γιατί σεβασμός χωρίς συνέπεια δε νοείται. Συνέπεια σ' αυτό που λες, σ' αυτό που κάνεις, σ' αυτό που είσαι.

Εκτίμησε τον σύντροφο που δεν ενισχύει ανασφάλειες, προσπαθώντας να καλύψει δικές του. Που δεν αφήνει υπονοούμενα για καλύτερες αναλογίες μέσα απο χειρουργικά νυστέρια, που δεν υποτιμά για να μη νιώθει απειλή, που δεν ευνουχίζει για να έχει έλεγχο. Εκτίμησε εκείνον που ξέρεi να αναδεικνύει και να καμαρώνει αυτό που επέλεξε να έχει δίπλα του. Γιατί όταν υποτιμάς την επιλογή σου υποτιμάς εσένα.

Εκτίμησε εκείνον που δε θυσιάζεται. Εκείνον που δε ψάχνει ένοχο για αυτό που ζει ή δε ζει, ή για αυτό που δεν έζησε. Που αναλαμβάνει την ευθύνη να είναι ελεύθερος μέσα από τη δέσμευση της επιλογής του. Που δε φορτώνει ενοχές και δεν κυλιέται την ηδονή της θυματοποίησης ως έρμαιο της μοίρας.

Εκτίμησε εκείνον που αποχωρεί οριστικά. Εκείνον που σέβεται τον πόνο που προκαλεί, και δεν πηγαίνει έρχεται, με «δεν ξέρω», «ίσως» και «μπορεί». Που δεν «παρασύρεται σε στιγμές αδυναμίας», δεν πατάει συναισθήματα για να ταΐσει έναν αγόρταγο ναρκισισμό, αφήνοντας ενδεχόμενα ανοιχτά να μπάζουν ψεύτικες ελπίδες.

Εκτίμησε εκείνον που πονάει με αξιοπρέπεια. Χωρίς να ζητάει τον οίκτο, να ζητιανεύει προσοχή και να καλλιεργεί ενοχές. Γιατί η ποιότητα φαίνεται στον πόνο και στο αντίο.

Εκτίμησε αυτόν που δεν θεωρεί τίποτα αυτονόητο. Που δεν θεωρεί αυτονόητο τον άνθρωπο που κοιμάται δίπλα του, επειδή ξέρεi ότι κοιμόταν χτες και ανόητα πιστεύει ότι θα κοιμάται και αύριο, που δεν θεωρεί αυτονόητη την καινούργια ζωή που έρχεται στον κόσμο, το νερό που θα πιεί και τον διπλανό που θα του πει καλημέρα.

Εκτίμησε τον εαυτό σου, που ενώ τον συνάντησες κάπου στις παραπάνω γραμμές δε φοβάσαι να το αναγνωρίσεις. Που δε φοβάσαι να αναγνωρίσεις ότι δυσκολεύεσαι, που δεν περιμένεις να εκτιμηθείς για να εκτιμήσεις, αλλά το ανάποδο.. Που μέσα στην αγωνία σου είσαι αισιόδοξος. Γιατί αισιόδοξος δεν είναι ο ρομαντικός ονειροπόλος που βλέπει τ' άδεια ποτήρια γεμάτα, είσαι εσύ που η επιθυμία σου να ξεδιψάσεις σε ορκίζει να βρεις το πιο γάργαρο νερό.

Ξεκίνα.. και είθε οι πηγές που συναντάς να σε ξεδιψάνε τόσο όσο να είσαι πιο διψασμένος για τις επόμενες.

Άννα Κανδαράκη

Υπάρχει ζωή μετά τον τοκετό;

Στη μήτρα μιας μητέρας βρίσκονται δύο μωρά. Το ένα ρωτά το άλλο: «Πιστεύεις στη ζωή μετά τον τοκετό;» κι εκείνο απάντησε, «Γιατί ρωτάς; Φυσικά. Κάτι θα υπάρχει μετά τον τοκετό. Μπορεί να είμαστε εδώ για να προετοιμαστούμε, για αυτό που θα ακολουθήσει αργότερα.»

«Ανοησίες», είπε το πρώτο. «Δεν υπάρχει ζωή μετά τον τοκετό. Τι είδους ζωή θα ήταν αυτή;»

Το δεύτερο είπε, «Δεν ξέρω, αλλά θα υπάρχει περισσότερο φως από ό, τι εδώ. Ίσως να περπατάμε με τα πόδια μας και να τρώμε με το στόμα. Ίσως να έχουμε περισσότερες αισθήσεις που δεν μπορούμε καν να φανταστούμε τώρα.»

Το πρώτο απάντησε: «Αυτό είναι παράλογο! Το περπάτημα είναι αδύνατο. Και να τρώμε με το στόμα; Γελοίο! Ο ομφάλιος λώρος μας δίνει την τροφή και όλα όσα χρειαζόμαστε. Αλλά ο ομφάλιος λώρος είναι πολύ κοντός. Οπότε, η ζωή μετά τον τοκετό, λογικά, αποκλείεται.»

Το δεύτερο όμως επέμενε, «Λοιπόν, νομίζω ότι υπάρχει κάτι και ίσως είναι διαφορετικό από ό,τι είναι εδώ. Ίσως να μη μας χρειάζεται αυτό το φυσικό 'καλώδιο' πια.»

Και το πρώτο απάντησε, «Ανοησίες. Και επιπλέον, αν υπάρχει ζωή, τότε γιατί ποτέ κανείς δεν έχει γυρίσει πίσω από εκεί; Ο τοκετός είναι το τέλος της ζωής, και μετά από τον τοκετό δεν υπάρχει τίποτα, παρά μόνο σκοτάδι, σιωπή και λήθη. Δεν οδηγεί πουθενά.»

«Λοιπόν, δεν ξέρω», λέει το δεύτερο, «αλλά σίγουρα θα συναντήσουμε τη μητέρα και αυτή θα μας φροντίσει.»

Τότε το πρώτο μωρό απάντησε, «Μητέρα; Πιστεύεις στη μητέρα; Αυτό είναι γελοίο. Αν η μητέρα υπάρχει, τότε πού είναι τώρα;»

Το δεύτερο είπε: «Είμαι παντού γύρω μας. Είμαστε περικυκλωμένοι από αυτήν. Είμαστε μέρος της. Είναι μέσα της που ζούμε. Χωρίς αυτήν, αυτός ο κόσμος δεν θα μπορούσε καν να υπάρξει.»

Τότε είπε το πρώτο, «Λοιπόν, εγώ δεν την βλέπω, έτσι είναι λογικό ότι δεν υπάρχει.»

Και τότε το δεύτερο μωρό απάντησε, «Μερικές φορές, όταν κάνεις ησυχία και επικεντρωθείς και ακούσεις πραγματικά, μπορείς να αντιληφθείς την παρουσία της, και μπορείς να ακούσεις την αγαπημένη της φωνή, να σε καλεί από πάνω.»

Ütmutató a Léleknek
Ούγγρος συγγραφέας

© COPYRIGHT APOKALYPSIS 2017.
DESIGN & DEVELOPMENT BY PROTO-
TYPE COMPUTERS

Η Θυσία

Μετά από πέντε ημερών άγριο κυνηγητό, ο Κώστας και ο Γιάννης κατάφεραν να ξεφύγουν από τους διώχτες τους και να συναντηθούν σε μια μικρή σπηλιά, σωτήριο καταφύγιο, στην πλαγιά του βουνού, που ήξεραν από μικροί. Πρώην τραπεζικοί υπάλληλοι, συγχωριανοί και φίλοι, είχαν μπει στην αντίσταση και τώρα στη δίνη του εμφύλιου βρέθηκαν στη μεριά των ηττημένων.

Αν κάποιος τους έλεγε πως θα άντεχαν όλες αυτές τις κακουχίες του κατατρεγμού τους, δε θα τον πίστευαν. Κι όμως είχαν καταφέρει το ακατόρθωτο! Φαίνεται, πως κανείς δεν ξέρει τι δυνάμεις κρύβει μέσα του, έως ότου έρθει η ώρα που θα τις χρειαστεί!

Τα χείλια τους είχαν σκάσει από τη δίψα και το στομάχι τους γουργούριζε σαν θηρίο. Σήκωναν και ξανασήκωναν το άδειο παγούρι, έτσι για να ξεγελά τον εαυτό τους, αφού ήξεραν ότι δεν είχε σταγόνα! Έκοψαν μερικά τρυφερά φύλλα από τις

κορφές των χαμόκλαδων που έκλειναν την είσοδο της κρυψώνας και τα μασούλησαν. Με τέτοια φύλλα και λίγα ωμά σαλιγκάρια είχαν καταφέρει να κρατηθούν ζωντανοί. Ένωσαν πτώματα! Δεν μπορούσαν ούτε να κουνηθούν από τη θέση τους! Ήταν τόσο εξαντλημένοι, που φοβόντουσαν ότι εκεί θα άφηναν τα κόκαλά τους! Παρόλο, που το στομάχι τους πονούσε, προσπάθησαν να συγκεντρωθούν. Μόλις είχαν κάπως ησυχάσει, ακούστηκε ένας θόρυβος, αργά, προσεκτικά πατήματα πάνω στα ξερόκλαδα. Αγκαλιάστηκαν σαν για να προστατέψουν ο ένας τον άλλον. Οι καρδιές τους χτυπούσαν τόσο δυνατά, που νόμιζαν ότι είχαν αλλάξει θέση.

Έφτασε το τέλος μας; αναρωτήθηκαν.

Δύσκολες οι τελευταίες στιγμές των ανθρώπων και ακόμη πιο δύσκολες όταν έρχονται βίαια. Προσπαθούσαν να διακρίνουν πόσες κάνες τους σημάδευαν. Ο θόρυβος στα ξερόκλαδα γινότανε πιο κοντινός. Εκείνος που

ερχότανε, έπαιρνε προφυλάξεις για να τους αιφνιδιάσει και έτσι να πετύχει την εξόντωσή τους! Κι είχε μια προδότηρα φεγγαράδα ...

Για λίγο ο θόρυβος σταμάτησε δίνοντάς τους μια ανάσα. Σκέφτονταν ότι αργούσαν να τους χτυπήσουν για να μεγαλώσουν την αγωνία τους! Ότι είναι να γίνει, θα γίνει, δυο ψυχές αν είναι να βγουν, θα βγουν, δυο κουφάρια ακόμα στο βωμό της πατρίδας, συλλογίζονταν!

Ο θόρυβος ξανακούστηκε. Κρατούσαν την αναπνοή τους! Τα μικρά κλαδιά, που έκρυσαν την είσοδο της κρυψώνας κουνήθηκαν και μια μεγάλη χελώνα φάνηκε να αργοσέρνει τα βήματά της προς το μέρος τους ... Ανάσαναν με ανακούφιση. Οι καρδιές τους ήρθαν στη θέση τους. -Κύριε των δυνάμεων, ψέλλισαν.

Χαλάλι ο τρόμος που ζήσαμε, αν πρέπει πρώτα να μπεις στην Κόλαση κι έπειτα να αντικρίσεις την Πύλη του Παραδείσου!

Φανή Βαλαμόντε

Empedocle's.

**«Ο καθένας πιστεύει...
ό,τι καταλαβαίνει»**

Εμπεδοκλής

Για τον λόγο τούτο η προσπάθεια της Επιστήμης θα πρέπει να είναι όχι απλά να καταλάβουν οι λίγοι τους νόμους του Σύμπαντος, αλλά όλο και περισσότεροι, γιατί μόνο με τον τρόπο αυτό θα πιστέψουν και αφού πιστέψουν θα μπορέσουν να αλλάξουν, αυτοί και ο Πολιτισμός τους.

Απόσπασμα από κείμενο του Εμπεδοκλή «Περί φύσεως»

Μέσα στους ανθρώπους δύσκολη τυχαίνει να είναι η Γνώση, διότι στενές στα μέλη τους απλώνονται οι αισθήσεις και κακά πέφτουν πάνω τους πολλά, το νου που αμβλύνουν.

Κι από τη ζωή λίγο σαν δούνε, ζώντας μέρος, γοργοθάνατοι σαν τον καπνό, μακριά πετούνε, πιστεύοντας μόνο σε αυτό που τυχαία σκόνταψε ο καθένας.

Όμως (με τον τρόπο αυτό) παντού σερνάμενοι, το παν καυχιούνται πως βρήκαν ενώ όλα είναι αθώρητα κι ανήκουστα από τους ανθρώπους κι ανάρπαστα από το νου. Κι εσύ μακριά από αυτά που στέκεις, δεν θα μάθεις τίποτα περισσότερο από των θνητών τη γνώση.

Μάνος Δανέζης

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ-ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Πικ απ

Ήταν στα 1806, όταν ο Άγγλος φυσικός, Τόμας Γιουνγκ, κατάφερε να ηχογραφήσει πάνω σε έναν κύλινδρο από κερί τον ήχο ενός πιρουνιού. Ως εκεί όμως. Μισό αιώνα αργότερα (1857), ο Γάλλος Λεόν Σκοτ ντε Μαρτινβίλ χρησιμοποίησε μια μεμβράνη για να καταγράψει ήχους. Ούτε αυτός προχώρησε περισσότερο.

Ο επίσης Γάλλος, Σαρλ Κρος, γεννήθηκε στα 1842 και εξελίχθηκε σε μεγάλο ποιητή. Πλην όμως, το ανήσυχο μυαλό του αναζητούσε τρόπους επικοινωνίας με λογικά όντα σε άλλους πλανήτες. Ο Τόμας Άλβα Έντισον γεννήθηκε το 1847, στις ΗΠΑ. Με διαφορετικούς στόχους, και οι δυο τους εντρύφησαν στις ανακαλύψεις του Γιουνγκ και του ντε Μαρτινβίλ. Στα 1877, ο πρώτος στη Γαλλία κι ο δεύτερος στις ΗΠΑ, παρουσίασαν τις εφευρέσεις τους: Συσκευές που μπορούσαν να καταγράψουν αλλά και να αναπαράγουν ήχο. «Χλωμόφωνο» την είπε ο Κρος, που δεν

κατάφερε να βρει χρηματοδότη. «Φωνόγραφο» ο Έντισον, που πλούτισε.

Βασικό εξάρτημα του φωνόγραφου ήταν ένας χειροκίνητος κύλινδρος με αλουμινοχαρτο πάνω στο οποίο μια βελόνα χάραζε τους παλμούς του ήχου. Δέκα χρόνια αργότερα (1887),

το αλουμινοχαρτο αντικαταστάθηκε από κερί και ο κύλινδρος κινιόταν με ηλεκτρικό μοτέρ.

Ο επικίνδυνος ανταγωνιστής λεγόταν Έμιλ Μπέρλινερ. Το 1888, αντικατέστησε τον κύλινδρο με ένα δίσκο αλειμμένο με βερνίκι (γομαλάκα). Ήταν ο πρόγονος του βινυλίου. Ονόμασε τη συσκευή του «γραμμόφωνο». Το γνωστό μας «πικ απ». Ο «πόλεμος» ανάμεσά τους έληξε το 1913 με περιφανή νίκη του δίσκου. Οι μουσικοί μπορούσαν πια να πουλάνε τη δουλειά τους στα καταστήματα.

Στα 1931, ο Άγγλος φυσικός Άλαν Μπλουμλίν εφεύρε τη μέθοδο για την παραγωγή της «διπλής ακουστικής», που σήμερα τη λέμε «στερεοφωνική». Η ανακάλυψη του βινυλίου (1940) έφερε τη μεγάλη επανάσταση στους δίσκους. Η κάμψη ξεκίνησε στα 1982, όταν εμφανίστηκε το πρώτο CD. Όμως, στον 21ο αιώνα, οι εραστές του βινυλίου πληθαίνουν και τα πικ απ ξεσκονίζονται και ξαναμπάνουν σε λειτουργία.

<https://koutalianossimos.wordpress.com/2013/10/21/ανακαλυψεις-εφευρεσεις/>

Επισκεφθείτε

το νέο Site του Συλλόγου μας

<http://www.sylfilon.gr>

- ⇒ Ενημερωθείτε για τους σκοπούς του.
- ⇒ Δείτε τις Ανακοινώσεις και τα Νέα του.
- ⇒ Συμμετέχετε στις δραστηριότητές του.
- ⇒ Διαβάστε όλα τα φύλλα της εφημερίδας **"Επι Κοινωνία εν Τύπω"**.
- ⇒ Μελετήστε το καταστατικό του.
- ⇒ Επικοινωνήστε μαζί μας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΙΛΩΝ ΠΕΡΙΘΑΛΠΟΜΕΝΩΝ
ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ "Η ΣΩΣΤΗΡΙΑ"

Εγγραφή στο Newsletter | Επικοινωνία

Αναζήτηση...

Αναζήτηση

Τα νέα μας Ταυτότητα Το έργο μας Εκδηλώσεις Στήριξέ μας

ΜΕΡΟΠΕΙΟΝ

Το ΜΕΡΟΠΕΙΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ Διαθέτει τρίκλινα και δίκλινα δωμάτια στη νέα σύγχρονη ΜΟΝΑΔΑ ΦΡΟΝΤΙΔΑΣ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΩΝ κυριών στην Καλλιθέα, οδός Μενελάου 96, με άψογη φροντίδα και περιποίηση από ειδικευμένο προσωπικό (Γιατρός, Νοσηλεύτριες, Κοινωνική Υπηρεσία).

Τηλέφωνα επικοινωνίας:
210-9571134 210-9571132 210-9219398

Η "Επι Κοινωνία εν Τύπω" είναι το δικό σου βήμα

Παρακαλούμε, στείλε μας **ΣΚΕΨΕΙΣ, προβληματισμούς, αντιθέσεις** και ό,τι άλλο μέσα από την ειδικότητά σου και την ευαισθησία σου θα μπορούσες να μοιραστείς με τους άλλους για το γενικό καλό.

FREZYDERM anticort
Η Εναλλακτική Επιλογή Στεροειδούς Δράσης

Ευρύ φάσμα εφαρμογής

- Ατοπική δερματίτιδα
- Δερματίτιδα εξ' επαφής
- Ψωρίαση
- Ερυθρότητα - κνησμός

Χωρίς φαρμακευτικά μόρια
Δεν επηρεάζεται η ορμονική ισορροπία
Δεν υπάρχει αντένδειξη παρατεταμένης χρήσης

50ml

βρέφη, παιδιά, ενήλικες
Κατάλληλο για ομοιοπαθητική αγωγή

FREZYDERM
Κέντρο Μινωτέρου 75, 104 37 Αθήνα, Τ. 210 52 46 900, F. 210 52 44 433
Εργαστήριο Αίγιου Τροιάς 4, 144 51 Μεταμόρφωση, Τ. 210 23 46 586, F. 210 28 48 508
info@frezyderm.gr • www.frezyderm.gr

Parabens Free

ASTRA
ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΗ

Τηλ.: 210.69.22.400
www.astrametaforiki.gr

Σεβαστουπόλεως 137, 115 26 Αθήνα
τηλ.: 210.69.22.400 • fax: 210.67.25.314
www.astrametaforiki.gr